

נסיעת דוד בן-גוריון לפינלנד מתפרשת עליידי נציגי הגוש הקומוניסטי כמחווה של פיוס כלפי ברית המועצות. מאחר שפינלנד היא המדינה הלא-קומוניסטית היחידה באירופה המנהלת מדיניות אוהדת לברית המועצות, תהווה נסיעת בן-גוריון מעין סטיה מן הדרך המערבית האדוקה. צפה לריבוי רמזים מסוג זה מצד הסובייטים, המוכנים להפסדה מסוימת ביחסים בין שתי המדינות, כדי להחליש את התעמולה היהודית האנטי-סובייטית בארצות הברית. הסובייטים מקווים כי ההתקרבות האמריקאית למצריים תשפיע אף היא על ישראל בדרך זו, ומאידך מעוניינים הסובייטים בהתקרבות ישראלית, כדי לאיים על מצריים לבל תתקרב יתר על המידה לוושינגטון. נסיעתו של מנהל משרד החוץ, חיים יחיל למוסקבה וליתר בירות הגוש המזרחי, החודש, תשמש נקודת-אחיזה ראשונה בכיוון זה.

צמרת המדינה תעמוד בפני דילמה ביחסה לענייני אל-ג'יריה. בעוד שהקו הרשמי הוא כיום להשמיץ את האויב-האס והפליג במידה שונה וליצור מצב-רוח של פאניקה בין יהודי אלג'יריה, מתוך תקווה שכולם יגרו ולפחות חלק מהם יעדיף את ישראל על צרפת, הרי בחוגים מסוימים התעוררה לאחרונה התקווה שהאויב-האס יצליח להביא למלחמה חדשה, שתסתיים בחלוקת אלג'יריה. בעוד שהקו הראשון משתלב היטב בידידות עם מיטשרו של דה-גול, הרי מצדדי הקו השני סבורים שמדינה אירופית

(המשך מעמוד 9)
תשובה חלקית. לפיד אינו עונה על השאלה האמיתית: כיצד נוצר מצב כזה? כיצד אפשרית תוכנית-לימודים כזאת, דוקא במדינה שראשיה הם אלופי הבטחונים, ושבה קיים פולחן שיטתי של "מערכת הבטחון"? התשובה האמיתית: פולחן-האישיות של דוד בן-גוריון יכול לשגשג רק הודות לישיטוש חלקם של כל שאר המנהיגים והמפקדים של תש"ח. בעוד שכל זרקורי הפירסום הרשמי הופנו לעבר מצשי בן-גוריון, ניתן במכתבן לכל שאר הפרקים להיעלם בחשיכה הגוברת.

אלופי הבטחונים, נערי-החצר של בן-גוריון, החל במצעון פרס וכלה בתדי קולק, לא שירתו מעולם בצבא הלוחם; נערי-החצר הלוחם שניהם כמפקד בצה"ל, משה דיין, לא בלש במלחמת-הש"ח, ואילו כל המפקדים המהוללים של המלחמה, משמעון אבידן עד יגאל אלון, הם בלתי-רצויים בעיני השלטון, או שנואים אישית על בן-גוריון (כמו יצחק שדה המנוח). הספרים העיקריים על המלחמה, שיש להם ערך בר-קיימא, נכתבו בידי אנשים שהשלטונות

דין ישראלי, כדי לקבל את המישרה. בעת הבחירות ללשכת עורכי-הדין, המ' שין רומק בתלונתו, היטעה בריאור את ועדת הבחירות של הלשכה, בזה שבא לבחור מבלי ששמו יופיע בכרטיסיות עורכי-הדין, השתמש במספר שהוענק בומנו לאביה, על מנת להצביע בבחירות. "כבר הישב אדם במאסר על שהתראה כעורך-דין, סיים ר"ר מק. "ואם בארזים נפלה שלהבת — מה יגידו אוזבי הקיר?"

כמו בשיקאגו. לא היה זה מיקרה, כי תלונה זו נשלחה דוקא השבוע. כי אותו בוקר עצמו יצא רומק מאולמו של השופט המחוזי אליעזר מלחי בלב מרומם. זה עתה זוכה על-ידי השופט מן ההאשמה בתיק הסנסציוני, שהוגש נגדו לפני כשנתיים.

בתיק זה הואשם רומק על-ידי פרקליט המחוז על חלקו כמתווך בעסקת השגת רשיונות-ייבוא עבור אחד משה יונגשטיין, ממשרד המסחר והתעשייה. יונגשטיין, פושע בעל עבר עשיר, לא רצה להמתין לסוף ה' מועד שנקבע להשגת הרשיונות, דרש את כספו חזרה לאלתר. כאשר לא הוחזר לו הכסף, למרות איומיו, יצא יונגשטיין למל-חמה ברומק. תוך כדי כך חטף את עבד אל-סלאם אבו-גוש, עינה אותו בדירה תל-אביבית ריקה (העולם הזה 1169). הוא אף פתח באש מטוח קצר על רומק, אך הח' טיאו.

היה זה מחזה שגראה כאילו נלקח מתוך סרט בלשי מימי הזוהר של שיקאגו. מאותה דרמה צמחו שני משפטים: האחד נגד רומק, והשני נגד יונגשטיין על עינוי של אבו-גוש. על היריות לא הוגש שום תיק, למרות ששלושה עדים זיהו את יונגשטיין כיוזר, ושבעת מעצרו על-ידי המש' טרה נמצא ברשותו אקדח טעון.

טען עורך-הדין דן גרנדיר, פרקליטו של רומק: "כל הפרשה היא נסיון נקמה של המשטרה. יונגשטיין הוא רק סוכן פרובור-קאטור!"

כעבור שבוע הופל גרנדיר עצמו קורבן לפרובוקציה דומה. הוא הוזמן לשיחה עם יונגשטיין ושותפו בבית-הכלא, ולמחרת הצהירו השניים כי בא להשפיע עליהם בשמו של רומק. גרנדיר לקה בהתקפה מרוב "זוג' מהנפש, טען בבית-המשפט: "קיבלתי מכה מתחת לחגורה מצד הפרקליטות", ביקש לשחררו מן התיק מסיבות מחלה.

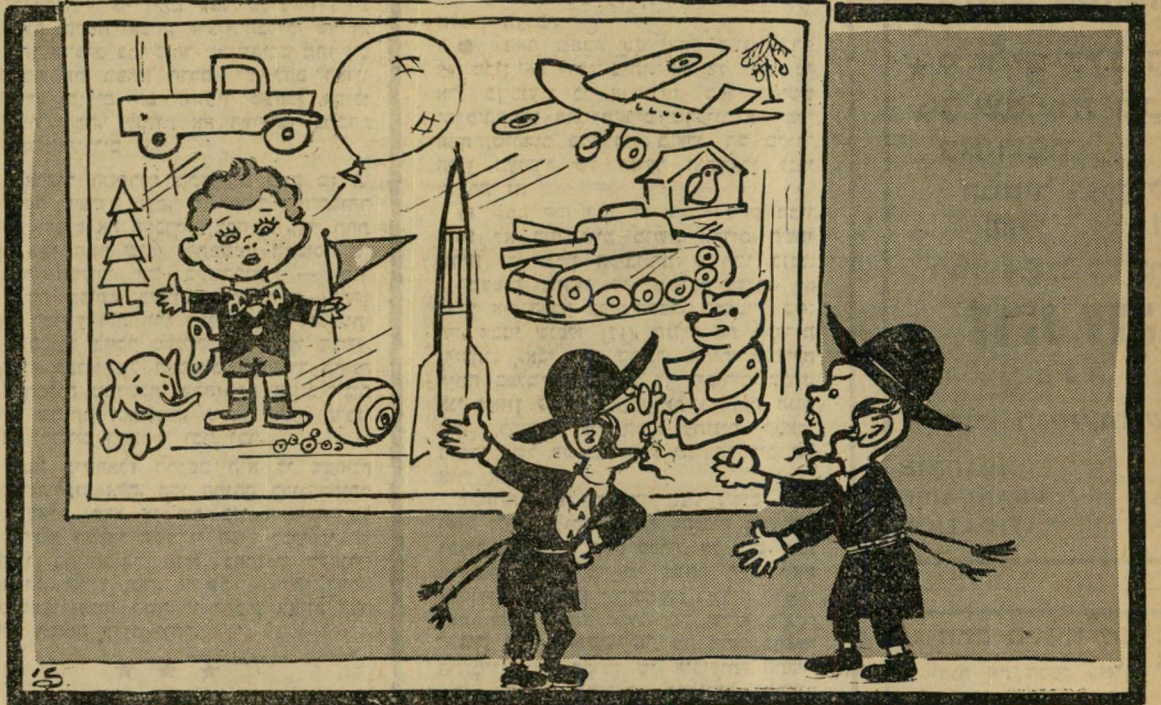
רומק הזמין את עורך-הדין הצעיר דן פוץ וייל, שגם הוא המשיך לטעון כי כל העניין אינו אלא פיברוק של המשטרה, הרוצה להתנקם באויבה המושבע, רומק. השבוע, לאחר מאבק משפטי של למעלה משנתיים, נתן השופט מלחי את פסק-דינו: רומק זכאי.

"עיסקה עם יונגשטיין." אדם אחר היה מן הסתם, חוזר לביתו ולחוג חבריו וחוגג את המאורע. אך לא רומק. משפט זה היה רק סיבוב נוסף בהתגוששות שהח' לה לפני שמונה שנים, בינו לבין קציני משטרת ירושלים. אותם קצינים עזבו זמנ את שורות המשטרה, אך ההתגוששות ש' החלה בזמנם עברה בירושה למסגרת יש' ראל.

הוא החליט ליוזם סיבוב חדש. הפעם אויבו לא היה דוקא קצין משטרה, כי אם עושה-גלימה: פרקליט המחוז המזיק, יעקב בראור. רומק ראה בו את האיש הארראי להלבשת הפרובוקציה המשטרית בלבוש משפטי. הוא ראה בו את האיש הארראי לביצוע העיסקה המשפטית עם יונגשטיין. עוד לפני סיום משפטו החל אוסף ידי' עות נגד בראור. כאשר נודע לו כי ברי' אור לא היה עורך-דין רשום בספר עורכי-הדין הישראליים, החליט לחקור הלוא, ה' תוצאה היתה — שיגור מכתבו השבוע למשטרה. הוא גם פנה ללשכת עורכי-הדין, דרש להשעות את בראור מתפקידו, עד לגמר החקירה.

הוא אף ניגש לערוך חשבון עם יונגש' טיין עצמו. בפניה אל בית-המשפט הגבוה לצדק, ביקש צרע-לחנאי נגד היועץ המש' כטי, שר המשפטים, שר המשטרה, יונגש' טיין ופרקליט המחוז, שיבואו וינמקו מדוע לא יועמד יונגשטיין לדין באשמת נסיון לרצח.

הצהיר רומק: "יונגשטיין ירה בי חמשה כדורים מאקדח, במטרה לרצחני נפש. ה' כשטרה גבתה עדויות, שיש בהן הוכחות ברורות כדי להרשיע את יונגשטיין בעבירה של נסיון לרצח. הקצין קוטלר, ממטה משר' טרת תל-אביב, מצא גם את התרמילים וה' קליעים מכדורי אקדחו של משה יונגשטיין ברחוב. הקצין הנ"ל, בעזרתו לפני השופט (המשך בעמוד 14)

„בוא נחטוף אותנו“

(ומחלקת-החינוך) מצוים להחרים. כך יכול היה להיווצר מצב, בו ענתה התלמידה עדינה לוי (15) על השאלה: „מי היו גיבורי המלחמה?“ את התשובה: „רויאל, מנתם בנין, משה דיין, צור.“

פרשת רומק סיבוב חדש

השבוע חזר השם „רומק“ לחדשות. הוא הופיע כמאשימה של ארשיות לא פחות חשובה מאשר יעקב בראור, פרקליט מחוז תל-אביב.

ראובן (רומק) גרינברג, שלמד בילדותו בישיבת סבו של בראור בפרנקפורט על-מיין, פנה למטרה שתחקור את פרקליט המחוז, בקשר לשורה ארוכה של האשמות. טען רומק (41), בתלונה שהעתיקה נשלחו למבקר המדינה ולועדת חוק, חוקה ומשפט של הכנסת:

בריאור התראה כעורך-דין ישראלי עד אפריל 1962; קיבל תצהירים לז' הענתק סמכות מהיועץ המשפטי, בניגוד לחוק הפלילי; נתן הצהרות כוזבות למיועצה ה' משפטית ולרשויות מוסמכות אחרות, בזה שבעת קבלת מתמחים הצהיר בכתב שהוא עורך-דין ישראלי ורשאי להמנות העומדים בבחינות למשפטים; נתן הצהרה כוזבת לשר הסעד, בזה שבעת קבלת משרת היועץ ה' משפטי של משרד הסעד הצהיר שהינו עורך-

* רויאל מת שש שנים לפני המלחמה. בגין לא נויים לצה"ל. דיין לא הצטיין בה. צבי צור אמנם נחשב במלחמה למגיד טוב, אך לא היה אלא אחד ממפקדי-גדודים רבים שרילו את תפקידם באמונה.

מיליטריסטית-קיצונית באלג'יריה תהיה בת-ברית נאמנה ועילה יותר. הוויכוח יתעורר בחריפות יתרה אם יכבוש האויב-האס שטח רצוף ויבקש עזרה בפועל מישראל, פורסוגל, ספרד, בלגיה ודרום-אפריקה.

הסיכוי לקשירת יחסים דיפלומטיים בין ישראל וגרמניה המערבית נחלש עוד יותר.

כנס של שגרירי גרמניה בארצות המרחב, שנערך לא מכבר, קבע כי אסור לקשור יחסים אלה, כי הדבר יביא להכרת הערבים בגרמניה המזרחית. יחד עם זאת מתפארים הגרמנים כי הם היו הראשו' ניס שיעצו לאמריקה להתקרב למצריים, וכי וושינגטון קיבלה עתה את הקו הגרמני.

המשבר החמור באחדות-העבודה נמצא רק בתחילתו.

כמעט כל חוגי המפלגה רוגזים על שר התחבורה יצחק בן-אהרון, שנפל בפח של מפא"י והכניס את המפלגה למבוי סתום. בן-אהרון, שהוא משתף-פעולה מובהק של מפא"י, התפתה ליוזם לראשונה את רעיון מלווה-החובה, מבלי להבין שהדבר ישמש תירוץ בידי מפא"י לשוד ונוספת-היוקר. עתה, כשאחדות העבודה רוצה לצאת נגד תוכנית זו, התערער מעמדו של בן-אהרון והוא נאלץ להגיש את התפטרותו. הדבר יעורר מחוץ את כל הויכוחים בקרב אחדות העבודה על עצם השתתפותה בממשלה ועל גישתה לתוכניות השונות לצימצום רמת-המחיה של ההמונים.

קרן המטבע הבינלאומית עלולה לחדש את הלחץ על ממשלת ישראל לפיחות שני של הלירה.

הקרן דרשה מלכתחילה כי ייקבע שער של כארבע ל"י לדולר, הסתפקה בשער נמוך יותר מתוך אמונה ביכולתו של שר האוצר לבצע את הפיחות באופן יעיל. עתה, משהתבדו תקוות אלה, נשקפת הסכנה כי כבר בעתיד יקדורב שוב לא יהיה השער הנוכחי תואם את המציאות הבינלאומית, ויהיה צורך בפיחות חדש.